

ΘΑΛΑΣΣΙΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΑΡ ΛΕΜΟΝΝΙΕ

ΤΟ "ΑΣΤΕΡΙ ΤΩΝ ΘΑΛΑΣΣΩΝ,

ΕΠΟΧΗ του φαρμάτου στη Νέα Γη είχε τελειώσει, και ένα ένα τὰ ψαροκάβια και τὰ καράβια ἐπέστρεφαν στη Γκρανβίλ. Οἱ ψαράδες πού γύρισαν στό χωριό τους, περιδιάβαζαν ἀπό τό πρωί ὠς; τό βράδυ ἀπό τις ταβέρνες στην προκουμαία, καρτερώντας και τους ἄλλους συναδέλφους των, πού εἶχανε καθυστερήσει. Περιέμεναν τρία-τέσσερα ἀκόμη καράβια,μεταξὺ τῶν ὁποίων και τὸ «Ἀστὲρι τῶν Θαλασσῶν». Ὁ μπάρμπα Γκράλ, τὸ ὁποῖο ὁ γυιὸς του ἦτανε πρῶτος καπετάνιος στό καράβι αὐτό,πῆγανε γρήγορα κάθε πρωὶ στην προκουμαία και ἔφερνε μιά βόλτα, περιμένοντας νὰ δῆ ἂν φαίνεται στὸν ὁρίζοντα τὸ καράβι πού τὸ περιέμενε με τὴν λαχάρα.

— Οὔτε σήμερα δὲν φάνηκε τίποτα, μπάρμπα Γκράλ, τοῦ ἔλεγαν οἱ ἄλλοι ναυτικοί, πού τὸν ἀντάμωναν στην προκουμαία.

— Ναι, οὔτε σήμερα! ἀποκρινότανε με περίλυπο ὄφρος ὁ γέρος ἀπόμαχος ναυτικός. "Ἄς ἐλπίσουμε δι νὴ θὰ τοῦ συνέβῃ τίποτα!..

Καὶ ὁ μπάρμπα Γκράλ γυρνόυσε σπύτι τοῦ ὁπου τὸν περιέμενε ἡ γυναίκα του.

— Τι νέα; τὸν ρωτοῦσε ἡ γηρὰ του, εἰχόντους τοῦ ματιές γεμάτες ἀγωνία.

— Τίποτα! τῆς ἀπαντοῦσε ἐκείνος. Φυσᾶνε ἀντίθετοι ἀνεμοί, και ἴσως τὸ καράβι νὰ καθυστερήσει ἀκόμη λίγο... Μήπως τὴν εἶδες τὴν Ἰωάννα;

— Ὅχι ἀκόμη. Μὰ θάρῃ σήμερα νὰ φάμε μαζύ. Εἶνε πολὺ ἀνήσυχη, ἡ καμμένη. Καὶ με τὸ κίβη της... Μπὰ! νάντην.

Ἡ Ἰωάννα φάνηκε στό ἀκόφι τῆς πόρτας.

— Καλημέρα, πατέρα. Καλημέρα, μητέρα... Οὔτε σήμερα δὲν εἴχαμε νέα; Θέ μου! ἀρχίζω ν' ἀπελευθωμαι. Φτάνει μονάχα νὰ μὴν τὸν συνέβῃ τίποτα... Πῆγα σήμερα στὰ μορφάκια και περιμένα ὄρες κ' ὄρες... Μὰ τίποτα... τίποτα!..

Καὶ ἡ νεαρὴ γυναίκα, ἀφοῦ ἐπρότεινε τὸ μέτρο της στό γέρο και στὴ γηρὰ, τοὺς ἔδωσε νὰ φιλήσουν και τὸ μικρὸ της, πού κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά της. Τὸ μικρὸ τοὺς ἄπλωσε τὰ ρόδινα, παχουλὰ χεράκια του. Οἱ γέροι τὸ ἀγαποῦσαν τρελλὰ τὸ ἐγγονάκι τους, ὅπως και τὴ νύφη τους, μὴ φταχούλα, τὴν ὁποία ὁ γυιὸς τους, ὁ Ἰάκωβος, εἶχε παντρευθῆ πριν ἀπὸ τέσσερα χρόνια.

Ἐκατοζαν στό τραπέζι, κ' ἀρχισαν νὰ τρώνε ομοιόηλοι και περίλυτοι, με τὴν καρδιά σφιγμένη ἀπὸ ἓνα ἀόριστο θλιβερὸ προαισθημα. Ὁ καθένας προσπαθοῦσε νὰ δῶσθι στὸν ἄλλον τὴν ἐλπίδα και τὸ θάρρος πού δὲν εἶχε ὁ ἴδιος. Καὶ, καθὲς τόσο. ὁ μπάρμπα-Γκράλ ἔλεγε στὸν ἐγγονό του, γιὰ νὰ κἀνη και τις γυναίκες νὰ ἐδθυμῶσουν λιγάκι:

— Νὰ δῆς τι καλὰ πράγματα θὰ μᾶς φέρῃ τώρα ὁ μπαμπᾶς!..

— Ναι χρυσὸ μου, ἔλεγε και ἡ Ἰωάννα. Θὰ τοῖν ποῦμε πὸς ἡ-σων φρόνιμος.

Τὸ μικρὸ χτυποῦσε τότε χαρούμενο τὰ χεράκια του, και τὸ προσηπάκι του ἔλαμπε ἀπὸ χαρὰ.

Ὅταν βράδειασε, ὁ μπάρμπα Γκράλ ξαναπῆς στὴν προκουμαία. Αὐτὴ τὴ φορὰ, μπόρεσε νὰ μᾶθῃ νέα. Κάτι καράβια πού εἶχαν ἐρθεῖ τὸ ἀπόγευμα, εἶδαν ἔξω, στ' ἀνοιχτὰ τὸ «Ἀστὲρι τῶν Θαλασσῶν». Μὰ ἀκόμη δὲν εἶχε φαεῖ στὸ λιμάνι τὸ καράβι αὐτό. Ἡ ἀλήθεια εἶνε πὸς εἶχε πέσει ὀμίχλη. Τὸ «Ἀστὲρι» λοιπὸν δὸν πλησιάζει και θὰ ἐρριχνε ἀγκυρα στὸ λιμάνι κατὰ τὰ χαράματα.

Ὁ μπάρμπα-Γκράλ ἐπρεξε σπύτι ν' ἀναγγεῖλῃ τὸ εὐχάριστο γεγονός στὸς δικούς του. Ἡ μητέρα ἀρχισε τότε νὰ σπουλιζῆ και ἄναψε μιά μεγάλη φωτιά στό ἔξωκι, γιὰ νὰ ζεσταθῆ ὁ γυιὸς της. Μὰ και ἡ Ἰωάννα ἐπρεξε ἄμεσως στὸ δικὸ της σπύτι γιὰ νὰ σγουρήσῃ τὴν κρεββατοκάμαρά τους. Ἡ καρδιά της χτυποῦσε δυνατὰ. "Ἄ! με πόση λαχάρια περιέμενε νὰ ξανασφιζῆ τὸν ἀντρα της στὴν ἀγκαλιά της. Θὰ τὸν ἔκανε γιὰ ἐσχάτη τὸν κόσφρ της ὅλα τὰ βάρσανα πού κράβησε, ὅλες τις ἄγριες μπόρες πού ἔφευγε τέσσερα χρόνια τώρα στὴ θάλασσα. Ὁ Ἰάκωβος ἦτανε κοντὰ ἡς, λιγα χιλιομέτρα ἔξω ἀπὸ τὴν Γκρανβίλ. Τὸ πρωὶ θὰ τὸν ἔπι ἀβλεπε ἐπὶ τέλους! "Ἄ! τι χαρὰ!..

Στὰ ναυτικά χωριά τῆς Γαλλίας ἐπικρατεῖ ἡ σπ νήθεια νὰ μὴν πηγαινῆ καμιά γυναίκα στην προκουμαία νὰ ὀπνε ρθῆ ἓναν ἀντρα πού ἐρχεται ἀπὸ μακρὰ με τὸ καράβι, ἀδιάφορο ἂν ὁ ἀντρας

αὐτός εἶνε πατέρας, σὺγγυος ἢ ἀδερφός της.

Ὁ μπάρμπα Γκράλ λοιπὸν, ξεκίνησε μόνος τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ γιὰ τὸ κατέβῃ στην προκουμαία νὰ ὑποδεχθῆ τὸ γυιὸ του. Εἶχε βάλει τὰ καλά του ρουχα και τὸ πρόσωπό του λαμποκοπούσε ἀπὸ μιὰ ἀνεκλάλητη ἀγαλλίαση. Στὸ δρόμο, ὅλοι τὸν χαιρετοῦσαν με σεβασμό και τοῦ χαμογελοῦσαν ὅταν γὰ τὸν συνεχαίροντοσαν γιὰ τὴν ἐπιστροφή τοῦ γυιὸ του... Μόλις ὁ Γκράλ εἶδε ἀπὸ μακρὰ τὸ «Ἀστὲρι τῶν Θαλασσῶν» ἀναγυροβλημένο κοντὰ στὴν προκουμαία, ἡ καρδιά του χτύπησε δυνατὰ...

Ὅταν ἔφτασε κάτω στὴν προκουμαία, ὅλο σχεδὸν τὸ πλήρωμα τοῦ καραβιοῦ εἶχε βγεῖ ἔξω. Ἐνα σωρὸ ἀρμονικά συμπλεγματα συγγενῶν και φίλων, πού φιλονότανε με δεκτικὰ μέτρα, ἦταν ἀραδιασμένα κατὰ μήκος τῆς προκουμαίας. Ὁ μπάρμπα-Γκράλ ἀρχισε νὰ ψάχνῃ μες στὸ πλήθος νὰ βρῆ τὸ γυιὸ του, μὰ δὲν τὸν ἔβλεπε πουθενά. Κάποια ἀόριστη ἀνησυχία τὸν κατελάμβανε σιγά-σιγά. Ὅταν περὶ ὀκταμιστῆρας πὸς ἄβρισαν τὸ γυιὸ του στὴν προκουμαία, πλησιάζει ἓνα γνωστὸ του ναῦτὸ τοῦ «Ἀστεριου», καθισμένο ὄχι ἓνα παλαμῆρι και ἀφοῦ τὸν εὐχάρηκε τὸ «καλὸς ὄρισ», τὸν ρώτησε μήπως εἶδε τὸ γυιὸ του. Ὁ ναῦτης τοῦ ἐρριξε μιά βαθεῖα ματιά — και τοῦ γύρισε τὴ ράχη του, σὰ νὰ μὴν ἤθελε νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ. Ὁ μπάρμπα-Γκράλ, ἀρχισε ν' ἀνησυχί γιὰ καλὰ. Ἐρριχσε ὄχι ἓνα ἄλλο ναῦτὸ τοῦ «Ἀστεριου» πού περπατοῦσε στὴν προκουμαία, τὸν ἄρπαξε με δση δύναμη εἶχανε τὰ γεροντικά χέρια του, τὸν τράνταξε και τὸν ρώτησε με φωνὴ βραχνή:

— Ποῦ εἶνε ὁ Ἰάκωβος; Ἔλεο; νὰ μοῦ πῆς πού εἶνε ὁ Ἰάκωβος!..

Ὁ ναῦτης τὸν κύτταξε θλιμμένος κ' ἔκανε ἓνα βῆμα πίσω, κυττάζοντας καταγῆς. Τὰ χεῖλη του ψιθύριζαν κἀτι ἀκαθόριστα λόγια... Ἐφτασαν ὁμως αὐτὰ, γιὰ νὰ καταλάβῃ ὁ μπάρμπα Γκράλ τι ἤθελε νὰ τοῦ πῆ. Ὁ γυιὸς του δὲν ζῶιτε πια! Εἶχε πεθάνει ἔξω, στ' ἀνοιχτὰ, και τὸν πέταξαν στὴ θάλασσα!..

— Κουράγιο, μπάρμπα Γκράλ! εἶπε ὁ ναῦτης. Τὴ στιγμή ἐκείνη τὸν περιστοιχισαν και ἄλλοι ναυτικοί, και διάφοροί γέροι, πού εἶχαν μᾶθε τὴ συμφορὰ του και προσπαθοῦσαν νὰ τὸν παρηγορήσουν.

Δὲν θὰ σὲ ξαναδῶ, παιδάκι μου, δὲν θὰ σὲ ξαναχορῶν τὰ μάτια μου, καμάρι μου, στήριγμα τῶν γερατειῶν μου!.. θρηνηολογῶς ὁ μπάρμπα Γκράλ. Πὸς θὰ γυρίσω τώρα σπύτι; Τι κᾶ τῆς πῶ, γυιόκα μου, τῆς ἀρχλις τῆς μᾶνας σου, πού σὲ περιέμενε με ὄφιξη στὴν ἀγκαλιά σου πού σὲ καρτεροῦσε τῆς γυναίκας σου πού σὲ καρτεροῦσε τέσσερα χρόνια τώρα;...

Καὶ ναῦτες τὸν βοήθησαν νὰ πῆ ὡς τὸ σπύτι του.

Μόλις ὁ μπάρμπα-Γκράλ μπῆκε στὸ δωμάτιο, σορῆστηκε βαρῆς ὁ μιὰ καρέκλα. Ἡ γυναίκα του κατὰλαβε ἄμεσως τὴ συνέβαινε. Καὶ δὲν ἔκλαψε. Βόγγος νανεις δὲν βῆκε ἀπὸ τὰ στήθη της, δάμυρ δὲν κύλησε ἀπὸ τὰ μάτια της. Γονάτισε μόνο και ἀρχισε νὰ κἀνη τὴν προσευχὴ της...

Ὅσο γιὰ τὴν Ἰωάννα, μόλις ἄκουσε τὸ τρομερὸ τὸ μαντέτο, σορῆστηκε λιπόθυμη καταγῆς!..

Δεκαπέντε χρόνια πῆσαν ἀπὸ τότε. Τὴν τελευταία φορὰ πού ξαναπῆγα στὴν Γκρανβίλ εἶδα ριγμένο πλάγια στὴν ἀμμωνιά ἓνα καράβι χωρὶς κατάρτια και ἀρματοσιά. Τὸ καράβι αὐτὸ ἦτανε τὸ «Ἀστὲρι τῶν Θαλασσῶν».

Ξαναθυμῆθηκα τότε τὸ θάνατο τοῦ Ἰάκωβου. (Ἦσουν μικρὸ παιδί ὅταν συνέβῃ ἡ ἱστορία πού σὰς διηγηθῆκα παραπάνω). Πληρῆσσα τὸ καράβι αὐτό, πού μοῦ φάνηκε σὰν πτόμα, και ἔπεσε σὲ μελαγχολικούς στοχομοῦς. Τὸ καράβι αὐτὸ τὸ εἶχαν φτερίξει πριν ἀπὸ πενήντα χρόνια, κοντὰ ἐπὴν κοινότητα ἀκρίβως πού τοῦ χρησιμοποιεῖται τώρα γιὰ μνημῆα. Εἶνε γυρισὲ ὅλες τις θάλασσες τοῦ κόσμου, γνώρισε μπόρες και τρικυμίες, ἐλίκτιος πόνους και χαρὰς, εἶδε τις πὸ φρικτὲς τραγωδίες πού μπόρουν νὰ γίνουν κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο, και τέλος, ξαναγύρισε νὰ σπᾶσθι στὸν τόπο πού γεννήθηκε...

Ἐνα σωρὸ παιδάκια ἔπαιζαν πάνω στὴ γέφυρα τοῦ καραβιοῦ, ἓνα σωρὸ

παδιά θαλασσινών, που θα τ'ατραβούσε μαζί μερα ή θάλασσα...
Μιά φτωχή γυναικούλα, που είχε μείνει χωρίς σπίτι, και κοιμότανε προσωρινώς μες στο καράβι, με πληροφόρηση τότε πως έπρκειτο ύστερ' από λίγο νά διαλύσουν τ' «Αστέρ», γιά νά πουλήσουν τήν έγκλιά του...

Ήθελα νά φύγω από κείνο τό μέρος, και όμως κάτι με κρατούσε κοντά στο καράβι αυτό, που τό εχγανε τραβήξει και πετάξει στην άμμουδιά. Έμοιαζε άν'περήφανος γλάρος, που τού έσπασαν τή σκάγια τή μιά φτερούγα, και είχε πέσει και ξεψυχήσει άπάνω σ' έναν ξερότοπο, μακριά από τήν αγαπημένη του θάλασσα.

— Άξαφνα, άκουσα μια φωνή από πίσω μου :
— Δέν μου λέςτε, κύριε, θά τό χαλάσουν τώρα κοντά τ' «Αστέρ»;
Γύμια και είδα μπροστά μου ένα γέρο, μέ κάτασπρα γένεια και μαλλιά :

— Σχή άρχη; τά έχασα και δέν ήξερα τί άπάντηση νά τού δώσω.
Έκείνη τή στιγμή μέ πλησίασε ή φτωχή γυναικούλα πού σάς είπα παραπάνω, και μου έξήγησε μέ τρόπο :

— Είπε ο μπάριμπα Γκράλ...
— Πώς ; άνεφάνησα, είπε ο μπάριμπα Γκράλ !...
Δέν τόν είχα άναγνωρίσει. Τόσο πολύ είχε αλλάξει.

— Ναί, έξακολούθησε ή γυναικούλα, μονάχα πού είνε τρελλός, ο κακομοίρης ! Τρελλάθηκε από τόν καιρό πού πέθανε στη θάλασσα και τό έγγονάκι του...

Ζήτησα περισσότερες πληροφορίες—επειδή είεπα δεκαπάντε δλώκληρα χρόνια άπ' τ'ό χωριό—και ή πρόθυμη γυναικούλα άνέλαβε νά ίκανοποιήση τήν περιέργειά μου.

Τότε λοιπόν έμαθα πώς λίγον καιρό μετά τό θάνατο του Γάκχου, πέθανε από τόν καιμό της και ή γυναίκα του. Ο μπάριμπα-Γκράλ ήλθε τότε τό έγγονάκι του κ' έβινε θυσία γιά νά τό μεγαλώση. Μά τό παιδί αυτό αγαπούσε από μικρό τή θάλασσα. Σέ ήλικία δεκαπέντε ετών έφυγε μ' ένα καράβι γιά ένα μακρινό ταξείδι — και δέν ξαναγύρισε πειά !... Πέθανε κ' αυτό στη θάλασσα, όπως κ' ή ο πατέρας του. Ο μπάριμπα Γκράλ δέν μπόρεσε ν' άνθξει και στό νέο αυτό χτύπημα, και τρελλάθηκε...

Στό μεταξύ, τό «Αστέρ» είχε πωλήσει πειά, δέν έκανε γιά ταξείδια, και τό εχγανε τραβήξει στην άμμουδιά γιά νά τό πουλήσουν ως έγκλιά.

Ο μπάριμπα-Γκράλ δέν άπομακρόνυταν πειά από τό καράβι αυτό. Έπίστευε ότι μέσα στό τεράσιο αυτό ξύλινο κουράφι ήτανε κρυμμένοι ο γιός του και ο έγγονός του, και ότι άμα άρχιζαν νά τό διαλύσουν, θά έβγαιναν από μέσα τ' αγαπημένα του αυτά πρόσωπα, θά μπόρουσε επί τέλους νά τά ξανασφίξη στην άγκαλιά του.

— Τό καράβι αυτό είνε Δράκοντας ! μου είπε σέ λίγο ο μπάριμπα-Γκράλ. Μου έχε φείσι τά παιδιά μου... Μά τά παιδιά μου είνε ζωντανά μέσα του... Θά τά ξαναδώ !... Φτάνει μονάχα νά τρυπήσουν τή κοιλιά αυτού του Δράκοντα !

ΠΙΕΡ ΛΕΜΟΝΙΕ

ΑΠΟ ΤΑ ΞΕΝΑ ΦΥΛΛΑ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗΣ ΠΕΝΝΙΕΣ

Ο όνομαστός Έλληνορωμαίος συγγραφέης Παναίτ Ιστανί, ο όποιος είχε έπισκεφθεί περι τόν Ιανουάριο τής Άθήνας, έπιστρέφει, έπειτα από δεκαεπτασάτην μινών διαμονή στή ορειμηκή Ρωσία, στό Παρίσι. Πρόκειται δέ νά εκδόσει κατ' αυτές τίς έντυπώσεις και τίς σκέψεις του άπό τήν κατάσταση τής Ρωσίας σ' ένα έργο μέ τόν τίτλο : «Πρός τήν άλλη φλόγα !»

— Μεταφράσθη και ξεδόδηθη γαλλικά τό γνωστό μυθιστόρημα τού μακαριού Έκρηκυαίου μυθιστοριογράφου Κωνσταντίνου Θεοτόκη «Ο Κατάδικος».

— Ο περιφημος Γάλλος ποιητής Πόλ Βαλερύ συνήθιζε νά εργάζεται φιλολογικώς μόνον άπό τίς πέντε ως τίς δέκα τό πρωί. Καθ' όλες τίς άλλες ώρες τής ημέρας τού είνε άπολύτως αδύνατο —όπως έμολογεί ο ίδιος— νά γράψη έστω και ένα στίχο !

— Ένας βιογράφος τού Γκαίτε, τού όποιου θά έορτασθή έντός τού μηνός ή εκατονταετηρίδα, άποκαλύπτει ότι ο μέγας ποιητής άγαπήθηκε στη ζωή του άπό 217 γυναίκες !... Αυτές δηλαδή είνε ή γνωστές. Υπάρχουν όμως και άλλες άγνωστές...

— Ο Άνρη ντε Μοντεράλν, ο σπουδαιότερος άπό τούς νέους ποιητές τής Γαλλίας, είνε και περιφημος...ταυρομάχος !... Έχει λάβει έπαινετημήμονος μέρος σέ ταυρομαχίες και έχει σκοτώσει άρκετούς ταύρους. Έχει μάλιστα γράψει και μυθιστόρημα σχετικό μέ τίς ταυρομαχίες !...

— Ο Γάλλος ποιητής Μπλαίξ Σαντράφ θέλησε πρδ καιρού νά πάη στη Βραζιλία. Μά μόλις έφτασε εκεί και δήλωσε τήν ταυτότητά του ή άρχες τού απαγόρευσαν ν' άποβιβαστή, λέγοντάς του ότι έχουν άπειρία ποιητών. Έκείνο πού χροειάζονται—τού έπρόθεσαν—είνε οι «σκαφιθάδες». Έδουχώς γιά τόν ποιητή επενέβη ή Γαλλική Προεδρία και τού επετρέπη έτσι ή έξοδος...

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο Βάντερμπιλτ και ή σερβιτόρα

Ο διάσημος συγγραφέης Βάντερμπιλτ ήρθε έποχή πού, όπως πολλοί άλλος συγγραφέας και καλλιτέχνες, δέν είχε πεντάρα στη τσέπη του. Ποτέ όμως δέν άπελιμώτανε γ' αυτό και ποτέ δέν έχανε τήν ψυχραιμία του.

Μιά φορά είχε δημιουργήσει δέκα δολλαρίων χρέος σ' ένα έστιατόριο πού έτρωςε βρεσόν. Η σερβιτόρα τόν έγγνώριζε πώς ήταν και έδισταξε νά τού ζητήσει τά χρήματα. Και ο Βάντερμπιλτ δέν έδειχνε νά θυμότανε τό χρέος του.

Πέρασαν άρκετές εβδομάδες έτσι και μία μερα πού ο συγγραφέης μας ξαναπήγε στό έστιατόριο, ή σερβιτόρα τόν πλησίασε μέ χαμόγελο και τού είπε :

— Έξέρτε, κύριε Βάντερμπιλτ, σάς είδα στ' όνειρό μου τήν περασμένη νύχτα.

— Μπα !... Έκανε, κάπως άφηρημένος όρωσις τήν άπάντησή του.
— Ναί, βέβαια. Είδα πός μου έστειλε δωρεάν τόχια δέκα δολλαρία !

— Δέκα δολλαρία ; είπε ο Βάντερμπιλτ, χμ... σάν πολλά μου φαίνονται, δεσποινίς, μά δέν πειράζει. Κρατήστε τα !

Ο Ντέ Λιέ Μπεβίλλ και τό παράσημο

Στήν έποχή τού βασιλέως τής Γαλλίας Έρρίκου 4ου ένας φτωχός κόμης, ο κ. ντε Λιέ Μπεβίλλ, είχε μία μονάχα φιλοδοξία στη ζωή του : Νά πάρη από τό χέρι τού βασιλέως ένα παράσημο.

Αυτό ήταν τό όνειρό του και εχρησιμοποίησε όλες τίς γνωριμίες του γιά νά τό ίδη πραγματοποιήσεται. Τέλος, μία μερα ο Έρρίκος 4ος τόν εκάλειε στά άνάκτορα. Ο άμοιρος κόμης έστρέψε άμέσως μέ χτυποκάρδι. Και έκόνετρε με τρελλάφι άπό τή χαρά του, όταν ο βασιλεύς τού εκάρφησε τό παράσημο τόν όνειρόν του στό στήθος.

Υπήρχε τότε μία συνήθεια : ή παρασημοφορούμενοι νά λένε τήν ώρα πού έδεδωκόνεσαν τό παράσημο.
— Κύριε, δέν είμαι άξιος γιά τήν τιμή πού εύδοκείτε νά μου κάμπετε.

Και φυσικά ο κόμης ντε Λιέ Μπεβίλλ επανέλαβε κα' αυτές τήν καθιερωμένη φράση :

— Μεγαλειότατε, δέν είμαι άξιος γιά τήν τιμή πού εύδοκείτε νά μου κάμπετε.

Τότε ο Έρρίκος 4ος τού άποκρίθηκε χωρίς τόν παραμικρότερο οίκτο :

— Τό ξέρω, κόμη, τό ξέρω καλά. Μου φορτώθηκε όμως ο άνεμος μου γιά νά σάς δώσω άπό τό παράσημο ένα έξαιρετικά λεπτό και ύπεργήνιο χαρταχίρι, έξαιυλωνόντουσαν έντελέως.

Ο Μπαϊκλιν και ο χειρουργός

Ο περιφημος ζωγράφος τού περασμένου αιώνος Μπαϊκλιν είχε μία έντελέως δική του και ιδιόρρημη τεχνοτροπία. Οι προσωπογραφίες του όπως και όλοι του οι πίνακες, ήσαν βέβαια άριστουργηματικές, μέ τή διαφορά όμως, ότι δέν είχαν καθόλου ρεαλισμό. Τά πρόσωπα του δέν έδειχναν νά είνε πραγματικά, σάν κ' έκείνα πού συναντούμε κάθε μερα στη ζωή. Κάτω απ' τό πινέλο τού μεγάλου ζωγράφου έπαιρναν ένα έξαιρετικά λεπτό και ύπεργήνιο χαρταχίρι, έξαιυλωνόντουσαν έντελέως.

Μιά μερα ένας διάσημος χειρουργός έπισκεψέθη τό άτελειό τού Μπαϊκλιν. Έσταμάτησε πολλή ώρα έμπρός σ' έναν τελευταίο πίνακα τού ζωγράφου και στό τέλος τού είπε :

— Είπε, όρωσις πράγματι αδη ή προσωπογραφία σου, Μπαϊκλιν. Τί νά σου πώ όμως, ή ανατομία σου είνε έντελέως ξεκρέμαστη, άγαπητέ μου. Αυτό έδώ τό πρόσωπό σου π. χ. δέν φαίνεται νά ζή.

Ο Μπαϊκλιν έγέλασε μέ τήν παρατήρηση αυτή τού φίλου του χειρουργού και τού άπάντησε :

— Νά σου πώ, φίλε μου. Μ' όλα αυτά πού λές τό πρόσωπο αυτό θά ζήσει πολύ περισσότερο από σένα !...

Ο κύριός του...

Ο Έρρίκος ο 4ος συνάντησε μία μερα μέσα στό Λούβρο έναν έντελέως άγνωστό του άνθρωπο, φτωχικά ντυμένον.

— Σέ ποιόν άνήκεις ; τόν ρώτησε τότε ο βασιλεύς.

— Στόν έαυτό μου ! άπάντησε ύπερήφανα ο άγνωστος.

— Τότε, φίλε μου, τού είπε ο βασιλεύς, ο κύριός σου είνε πολύ άνόητος !...

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Γιά νά φρουσάση τό ψωμί πρέπει νά τό δουλέψουν χέρια και γιά νά φάς τήν κόρα του πρέπει νά έχεις δόντια.